

og naa vort Bestemmelsessted, jo færere er det os. Nej, hvad der tiltrænges i saa Henseende, er en rummelig og lys Forhal med let Afgang til at løse sin Billet, aflevere sit Tøj og en jævn tarvelig Ventetal, der staar i umiddelbar og let Forbindelse med Forhallen og Perronen. Mere behøver det rejsende Publikum ikke. Det er alt, hvad det med Rette kan gøre Fordring paa. Ligesom vistnok de fleste af de her tilstedeværende ærede Medlemmer har ogsaa jeg rejst adskilligt, og den Erfaring, jeg gennem forskellige Rejser i forskellige Lande har indvundet, gaar væsentligst ud paa, at i jo større Stil en Banegaard er anlagt, des mere unyttig Ueflighed og Tidspilde forboldes der de rejsende. De mange Trapper, de endeløse Korridorer, de store Sale, som en rejsende, belastet med den albeles uundværlige Haandbagage og Rejsetøj, maa passere, ere en sand Plage. Jo hurtigere og lettere man kan komme gennem alt dette, des bedre. Nej, hvad vi kunne nøjes med, og hvad vi trænge til, er billige og ikke for store Stationer og Særbanegaarde. Lad os, hvis der er Raad til mere, for det, der behæres paa denne Konto, hellere saa nogle billigere Røretakster eller hurtigere Tog eller, hvad der maaste her trænges haardt til, et bekvemmere og rigeligere Vognmateriel, Vogne med endnu flere Hjul, som glide let og glat hen over Skinnerne, og flere Vogne, saa den undertiden meget stærke Sammenstuvning undgaas. Det er Ting, det rejsende Publikum vil sætte Pris paa, helt anderledes end paa skønne Bygninger, som de dog saa godt som slet ikke saa at se, da de ingen Tid have til det; man farer dem forbi — som jeg tidligere sagde — under Rejsen, og saa faar man kun Perrontaget at se. Jeg ved overhovedet ikke, hvem der har Glæde af dem, naar undtages den By, hvori de ere, eller maaste vedkommende Særbaneteknikere. Det er Bygninger, der besuden med Tiden ville vise sig med deres Taarne, Karnapper og Frontepicer, tallede Gable etc. etc., i vort Klima at ville kræve uforholdsmæssige Vedligeholdelsesudgifter. Det er den Stemning, som jeg her har ladet komme til Orde, og som jeg tror deles af flere Medlemmer i dette Ting, der efter min Antagelse er den dybere Grund til, at man her har grebet Lejligheden til at modsætte sig saadanne Foranstaltninger som den højterede Regerings dyre Forslag til Ordning af de viborgske Stationsforhold, idet man vil have dem ordnede paa en billigere Maade. Jeg tror, at der i Landsingets Modstand ligger et bestemt Princip, som i og for sig er sundt og godt, og det er

fra dette Synspunkt, vor Modstand maa bedømmes. Personlig beklager jeg levende, at Hævdelsen af dette Princip netop tilfældigvis gaar ud over Jyllands gamle ærverdige Hovedstad, men naar man har en saadan Overbevisning som jeg om Princippet's Rigtighed, maa alle personlige Hensyn vige.

Svar: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger. Jeg havde uheldigvis paa Grund af Sygdom ikke Lejlighed til i forrige Rigsdagsamling at følge det da foreliggende Lovforslag til Ende, og jeg er ved nu at sætte mig ind i, hvad der foregik den Gang, kommen i en Række af Forbavjelsler. Dem skal jeg dog mindre dvæle ved, fordi de kulminere i den Forbavjelse, som er indtraadt hos mig ved at høre den ærede Indenrigsminister i Folketinget forleden Dag, da Lovforslaget var til 2den Behandling, udtalte sig saaledes: „Nu hævder jeg, at det er ganske nødvendigt at Rigsdagens Ting nu blive enige om, hvad der skal ske, ellers tilsteder jeg ikke Bygningen af det sidste Stykke af Aalestrup-Viborg Banen“. Jeg forstaar ikke, at den ærede Indenrigsminister har villet sige noget saadant eller kan gennemføre noget saadant. Jeg kan ikke tænke mig, at Viborg-Aalestrup Banen, som er vedtagen ved Lov, og paa hvilken der i Genhold dertil er givet Koncession, som bestemmer, hvornaar den skal være færdig — og haade Lov og Koncession ere givne under Forudsætning af, at Viborg Station ligger paa et bestemt Sted, og uden at der paa den Tid har været Tale om nogen som helst Flytning af Viborg Station — uden videre skulde kunne opfattes eller standfæses paa et bestemt Punkt, fordi to Korporationer, Viborg Byraad og Viborg Amtsråd, ere indkomne med Ønsket om Flytningen af Viborg Station. Jeg vil antage, at den ærede Minister gennemfører, hvad han har truet med; jeg vil naturligvis ønske, at det kunde undgaas derved, at Rigsdagens to Ting bleve enige om en Løsning, som den ærede Minister kunde acceptere, men da jeg forudsætter Muligheden af, at det ikke sker, beklager jeg meget, at den ærede Minister har stillet sig paa et saadant Sted, der for mig fører til et, som jeg vil kalde det, højst uheldigt Præcedens. — Under Forhandlingerne har endvidere den ærede Minister udtalt, at man paa et tidligere Stadium tænkte sig at føre Aalestrup Banen ind til Viborg Station fra Nord, og nu er det bestemt, at indføre den fra Syd. Men jeg vil da tillade mig at spørge: Hvem besørger denne Forandring andre end den ærede Minister selv? Jeg ved ikke bedre, end at der i